

Trump, Netanyahu fora mans de Jerusalem!

¿A on conduïxen els Acords d'Oslo?

Després de denunciar l'acord amb Iran el 17 de juliol, el president nord-americà Trump va anunciar el 6 de desembre que transferiria l'ambaixada dels Estats Units des de Tel Aviv a Jerusalem. En altres paraules, la principal potència del món ha reconegut oficialment a Jerusalem com la capital de Israel.

El primer ministre israelià, Netanyahu, ho ha declarat com a "dia històric". Israel va conquerir completament Jerusalem en 1967. Des de llavors, l'estat sionista ha perseguit i assetjat sistemàticament a la població àrab de la part oriental de la ciutat, mentre afavoreix la colonització hebrea, el mateix que fa a Cisjordània. Davant la decisió dels Estats Units, les altres potències imperialistes (Xina, Rússia, Alemanya, Japó, França, Gran Bretanya ...) han expressat el seu enuig. El secretari general de l'ONU ha condemnat la decisió de Trump per ser contrària a la "solució dels dos Estats". L'assemblea general li donà suport el 21 de desembre. No obstant això, l'ONU va avalar la conquesta violenta d'una part de Palestina en 1947 al reconèixer a Israel. Mai les nombroses resolucions anteriors que van condemnar a Israel van tindre conseqüències pràctiques; mai el Consell de Seguretat de l'ONU ha sancionat a Estats Units o Israel.

Aquesta decisió no és una mera excentricitat. Trump ha satisfet el Partit Republicà i ha aplicat el que Obama i el Partit Demòcrata havien proposat anteriorment. Intenta consolidar les posicions de la seua burgesia i de l'Estat nord-americà en una regió on han reculat considerablement. Els objectius reals de Trump i el Partit Republicà són Iran i Rússia; Els palestins són víctimes col·laterals. Al reconèixer a Jerusalem com la capital d'Israel, la "democràcia" nord-americana aprova la neteja ètnica que s'està duent a terme en aquesta ciutat.

L'Autoritat Palestina ha convocat un "dia de fúria". Qui la dirigeix és Al-Fatah, un partit palestí nacionalista burgès desgastat fins més no poder. El seu fundador Arafat va tancar en 1993, amb els EE.UU. i l'Estat israelià, els acords d'Oslo. Aquest tractat reconeix a Israel i el seu domini sobre una part de Palestina. A canvi, promet un Estat palestí.

La solució de "dos Estats" va ser aprovada per l'ONU. En els fets, per un costat hi ha un Estat real, armat fins les dents i amb armament nuclear, al que Estats Units dona suport. Per l'altre costat, el que hi ha és un gran camp de detenció per a àrabs, sense exèrcit, econòmicament dependent d'Israel, alimentat gota a gota per la Unió Europea i les monarquies del golf. Cisjordània i Jerusalem estan separades de la Franja de Gaza. Cisjordània està dividida en zones circumscrites pels assentaments sionistes i l'exèrcit israelià. La policia de Al-Fatah fa d'auxiliar de l'exèrcit colonial i dels servicis secrets israelians.

Hamàs va predir que la decisió de Trump "obrirà les portes de l'infern als interessos nord-americans en la regió". Hamàs és un partit clerical burgès fundat pels Germans Musulmans. Afirmar que Palestina ha de ser musulmana, encara que allí hagen viscut sempre jueus israelites, àrabs i armenis cristians. Aquest partit reaccionari va poder prendre el control de la Franja de Gaza en 2007 a causa de la traïció de Al-Fatah a la causa nacional.

Si Hamàs fora capaç de fer retrocedir a l'imperialisme nord-americà, això s'hauria sabut fa molt de temps. De fet, ni tan sols pot evitar que l'Estat israelià (amb l'ajuda de l'Estat egipci) transforme la vida dels habitants de Gaza en un infern. En particular, l'exèrcit

israelià ha intervingut militarment en la Franja de Gaza en 2008, 2012 i 2014, massacrant la seua població i destruint les seues infraestructures.

Al-Fatah i Hamàs tenen en comú ser dirigits per la burgesia, oposar-se a la lluita del proletariat palestí, dependre dels Estats burgesos veïns i ser incapaços de dirigir-se als treballadors d'Israel (àrabs o jueus). A més, en els últims mesos s'han aproximat entre ells sota la pressió del general Al-Sissi, el president d'Egipte que reprimeix qualsevol oposició política.

Pel front únic obrer contra la continuació de la colonització i l'opressió sionista

Les monarquies del Golf i de Jordània han protestat contra la decisió de Trump, igual que les repúbliques islàmiques d'Iran i Turquia. Però els palestins no poden confiar en els estats burgesos de la regió.

La monarquia va aixafar la resistència palestina a Jordània en 1970-1971. Els cristiano-feixistes del Líban van liquidar en 1982 a milers de refugiats palestins amb l'ajuda de l'exèrcit israelià. El règim del Baas siríà va colpejar militarment la resistència palestina en 1983. Els governs egipci i siríà van reprimir el moviment revolucionari de 2011, la victòria del qual hauria pogut obrir una perspectiva per als palestins. La majoria dels estats veïns estan sobreexplotant als refugiats palestins o treballadors migrants i els discriminen. Aràbia Saudita acaba de reforçar els seus llaços amb Estats Units i Israel; està intervenint militarment a Iemen i el seu bloqueig causa estralls entre la població civil; a més, està amenaçant obertament a Iran. Iran i Turquia oprimeixen a les seues minories nacionals, inclosos els kurds. Turquia encara és membre de l'OTAN liderada pels Estats Units. Turquia i les monarquies del Golf ajuden als islamo-feixistes que oprimeixen les dones i els hòmens a Síria i Iraq, que han exterminat els activistes sindicals, les minories religioses i les minories nacionals. Egipte rep armes i diners dels Estats Units i bloqueja la Franja de Gaza.

Milers d'àrabs palestins han protestat a Jerusalem i Gaza. El 15 de desembre, l'exèrcit israelià va ferir a 160 d'ells i va matar a quatre. Centenars de milers de persones, especialment en països àrabs o musulmans, han protestat contra la decisió del govern dels Estats Units. La colonització de Palestina, l'opressió dels palestins, les amenaces contra Iran, les intervencions militars a Síria i a Iraq dels imperialistes nord-americans, russos, britànics, francesos ... han de convertir-se en l'assumpte de tot el moviment obrer mundial.

La millor ajuda per als palestins és la lluita per derrocar els governs que donen suport a l'Estat sionista. En tot el món, principalment als Estats Units i Israel, totes les organitzacions que es reclamen dels treballadors haurien d'exigir:

Acabar amb la colonització actual de Jerusalem oriental i Cisjordània!

L'alçament del bloqueig de Gaza per part d'Israel i Egipte!

La destrucció del mur de l'apartheid!

L'alliberament de tots els presos palestins!

El dret al retorn dels refugiats i els seus descendents!

Ni armes ni ajuda militar per a Israel!

No a les amenaces militars contra Iran!

Per la destrucció de l'últim Estat colonial

En aquesta qüestió com en les altres, la classe obrera mundial està paralyzada per la política de les seues direccions. Els partits laboristes o socialdemòcrates, els partits procedents de l'estalinisme, algunes organitzacions centristes (SPEW, SAIt, EL, NPA ...)

donen suport a la solució de "dos estats" de l'ONU.

Nosaltres no considerem que la desaparició de l'Estat d'Israel siga necessària o desitjable. Inclús creiem que la seua existència podria ser beneficiosa per a tota la població àrab i jueva d'Orient Mitjà. (Lutte de classe, juliol de 1967); Un poder dels treballadors a França donaria suport a l'establiment de l'Estat palestí dins de les fronteres de 1967. (Arthaud, candidata de LO a les eleccions presidencials, 2 d'abril de 2012)

Açò equival a protegir la colonització violenta d'una part de Palestina i la creació de bantustans sota la bota d'Israel. Algunes direccions dels partits reformistes inclús expulsen activistes molestos acusant-los d'antisemitisme: per exemple, Tony Greenstein va ser exclòs del Partit Laborista britànic, Gérard Filoche del Partit Socialista Francés....

En totes parts, l'estat israelià i el moviment sionista estan tractant d'equiparar els antisionistes amb els racistes antijueus. El president francès Macron ha représ aquesta calúmia. L'Estat austríac, que mai va depurar realment els nazis i que ara té un govern que inclou un partit feixista, inclús persegueix com "antisemites" als militants que defenen els drets dels palestins.

L'antisemitisme és odi cap als jueus pel fet de ser jueus. L'antisionisme s'oposa a Israel per ser una potència colonial i un Estat jueu exclusiu. (Avi Shlaim, professor en Oxford)

Certament, existeixen antisionistes que són antisemites, però també hi ha molts prosionistes que són antisemites, en la tradició de Lord Arthur Balfour o Lord Winston Churchill. Els governs prosionistes dels EE.UU. i la UE tenen forts vincles amb les monarquies absolutes i islamistes que difonen per tot el món el *Protocol dels Savis de Sió*, un libel antisemita realitzat en 1901 per la policia tsarista i citat abundantment per Hitler.

Els comunistes internacionalistes que han estat lluitant contra el racisme i el colonialisme durant 170 anys no tenen lliçons que aprendre de Macron, Trump i Netanyahu. El moviment sionista sovint es va adaptar a l'antisemitisme a principis del segle XX perquè aquests dos corrents reaccionaris compartien la idea de què els jueus eren inassimilables en els països en què vivien. Davant el pitjor antisemitisme de la història, el nacionalisme burgès jueu a penes es va oposar al Tercer Reich i alguns dels seus líders inclús van col·laborar amb els nazis. No va ser sinó després de la Segona Guerra Mundial que l'Holocaust va servir de pretext perquè la burgesia sionista colonitzara Palestina. Les xarxes terroristes sionistes van exterminar aldees senceres, van expulsar a centenars de milers de persones ... El Partit Laborista israelià i el sindicat sionista van exigir l'exclusió dels àrabs dels llocs de treball. L'Estat burgès hebreu discrimina els seus ciutadans segons el seu origen ètnic i cerca la neteja racial.

D'aquesta manera, el nacionalisme burgès jueu va transformar a una xicoteta minoria dels jueus del món en opressors. La conseqüència va ser la persecució i l'emigració forçosa de jueus establits en el nord d'Àfrica i Orient Mitjà durant dos mil·lennis, que no eren colons però que van servir de boc expiatoris dels règims nacionalistes burgesos àrabs. El sionisme també ha facilitat el nauseabund antisemitisme dels islamistes en tot el món.

Israel va ser fundada amb l'ajuda de les potències imperialistes occidentals (que van reciclar els antics nazis) i la complicitat de la burocràcia de l'URSS. Israel ha organitzat guerres contra tots els seus veïns. S'ha beneficiat de l'ajuda de l'imperialisme francès per fabricar armes nuclears. Va col·laborar amb el règim d'apartheid de Sud-àfrica, amb la contrarevolució a Amèrica Llatina, i així successivament.

El fi de l'opressió nacional de què són víctimes els àrabs palestins passa per la destrucció de l'Estat racista, bel·licista i colonialista d'Israel, instrument de l'imperialisme occidental a Àsia occidental. Contra totes les burgesies (americana, hebrea, àrab, turca, persa ...), la mobilització dels treballadors a Jerusalem, Cisjordània, Gaza, Israel, Jordània, Turquia, Egipte, Tunis ... establirà una Palestina laica i multiètnica en tot el territori de Palestina, en la que àrabs i jueus, musulmans, israelites, cristians i ateus puguen viure junts.

Jerusalem, amb les seues tradicions multiculturals, probablement siga la capital d'aquest Estat obrer. Una Palestina així seria viable només per l'extensió de la revolució, l'abolició de les fronteres heretades de la colonització i l'establiment de la federació socialista de Llevant.

A les darreries del segle XX, les organitzacions revolucionàries van defensar amb valentia eixa perspectiva a Israel (ex-Matzpen) o en els camps palestins (ex-FDPLP). Pel contrari, la burgesia palestina (Al-Fatah) o islamista (Hamàs) no pot alliberar Palestina perquè sempre ha preferit la col·laboració amb els Estats burgesos veïns en compte de mobilitzar els treballadors de les ciutats i el camp, la qual cosa hauria portat a posar en qüestió la propietat privada. La burgesia nacional, al predicar la unitat enganyosa de tots els àrabs o musulmans, ha demostrat ser incapaç de dirigir-se a la classe treballadora de tota la regió.

La classe obrera, agrupant els camperols i estudiants amb ella, és la força social que és capaç d'acabar amb la colonització sionista i la dominació imperialista, emancipar els joves i les dones, donar terra als camperols, formació a la joventut, ocupació a tots i garantir el desenvolupament econòmic.

22 de desembre de 2017

[**Colectivo Revolución Permanente**](#)

[**Patronsuz Dünya / Turquía**](#)